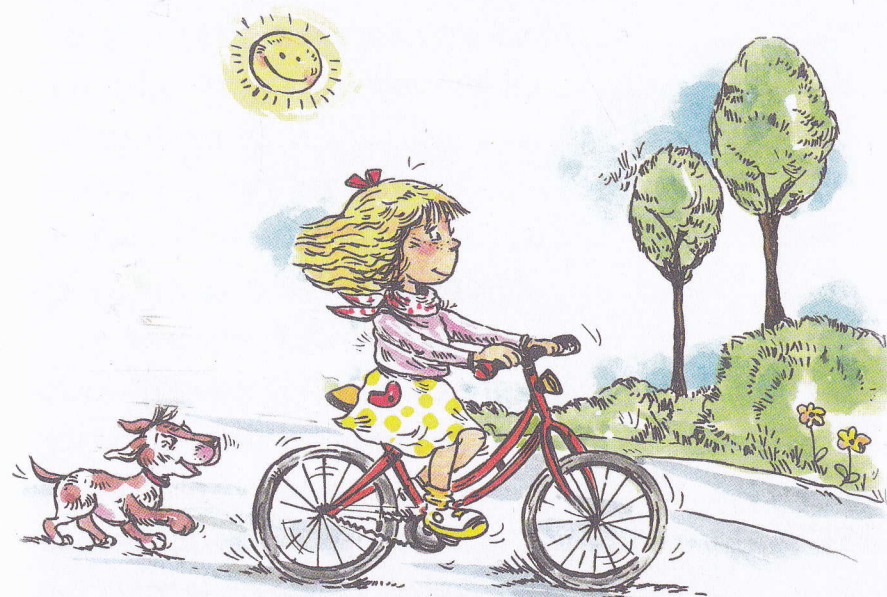

Elena Bolânu

Povestiri didactice

Ilustrații de Silvia Mitrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOLĂNU, ELENA

Povestiri didactice / Elena Bolănu ; il. de Silvia Mitrea. -

București : Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3260-3

I. Mitrea, Silvia (il.)

821.135.1

Grupul editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint

al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

Cuprins

Gâlceaava legumelor	5
La săniuș	10
Pățania lui Victor	18
Eva și Laura, la parada militară	23
Moș Martin și Rița-Veverița	28
Bunica Olga	33
O amintire din copilărie	39
Ce-a uitat să spună Iulia	44
Povestea lui Mihăiță-Bizgăiță	51
Ce a descoperit Rică-lepurică	57
Ariciul-Țepeluș și Aricioaica-Țepușica	62
Marius și Iulia, în vacanță	68
Un strop de magie	73
Necazul pătlăgelelor	78
Veronica și cățelușa Maia	81
În grădina bunicuței	87
Oaspetele neașteptat, dar bine-venit	91

Gâlceava legumelor

Cum s-a așezat primul strat de brumă, doamna toamnă s-a hotărât o dată să-și îmbrace încântătoarea rochie de frunze pictată în mii de culori și să-și așeze bogăția de fructe și legume frumos ordonată în lădițe pe tarabele negustorilor din piață. Era meritul acestora, căci munciseră toată vara din zori și până-n seară, găsind tihnă abia acum când bolta cerească pare mai plină de stele ca niciodată.

Ținând coșul de nuiete pe mâna dreaptă, gospodina își înteeți pașii către piață pe caldarâmul rece și ușor lunecos din cauza pojghiței de brumă neprietenoasă. De cum a ajuns, a și fost asaltată de negustorii care se arătau atât de amabili:

— Bună dimineața! Pofțiți, pofțiți și alegeți cele mai proaspete, aspectuoase și sănătoase legume abia culese din grădinile noastre.

— Mulțumesc de invitație, într-adevăr arată foarte bine, tocmai bune să le pregătești sau să le consumi în stare naturală.

Un vâl de magie însufleți bogățiile toamnei.

De cum au auzit-o, legumele s-au trezit din amorțeală și s-a pornit o adevărată gâlceavă:

— Nu vă deranjați să atrageți atenția, spuse ceapa înfoiată, puțin îngâmfată, pe mine mă va alege, eu dau dulceață mâncărilor și chiar dacă ustur când sunt consumată în stare naturală, aduc multe vitamine și țin răceala departe de cel ce mă consumă.

— Hîi, așa crezi tu, îi răspunse destul de bătaioasă țelina! Poate n-ai aflat de mine cât de dulce sunt eu, sunt considerată plantă medicinală și legumicolă. Dacă vei ieși afară dezbrăcată și vei tuși sau vei face temperatură, te invit să mă consumi și-ți va trece de îndată. Mai știu de la bunica mea că dacă te dor picioarele, tot eu sunt leac pentru ele.

— Nu mai spune... mă voi documenta și voi afla!

— Pe mine nu mă luați în seamă? Sunt cam umflățel, zise și ardeiul gras, cred că nu vreți să știți câte beneficii aduc sănătății omului. Respirați adânc, să vă treacă pofta de gâlceavă și mă ascultați! Nici preparat nu-mi pierde aroma dulceagă. Datorită vitaminei E, mențin tinerețea pielii și a părului. Ah, da, era cât pe ce să uit, vitamina B6 pe care o conțin vă ajută să nu vă enervați, cum faceți voi chiar acum... Ați reușit să-mi stricați și mie dimineața. Se vede de departe că numai voi credeți că sunteți importante, voi, niște egoiste veritabile, mai spuse, mâhnit de confrății lui, ardeiul gras.

— Dacă pe el nu-l ascultați, pufăi nervos pe nas morcovul, bine spălat, frumos așezat pe tarabă, încât nu putea fi trecut cu vederea, ascultați la mine sau ascultați-l pe iepuraș, martorul cel mai potrivit pentru gustul meu dulce și pentru atâtea alte beneficii pe care le aduc sănătății. Îi pot recomanda ardeiului gras o cură de morcovi dacă vrea să slăbească, măcar puțin, nu de altceva, dar nu e deloc sănătos să fii supraponderal... Dacă aveți probleme cu prospețimea respirației, cu gingiile și dinții, poftiți de mă ronțați și n-o să vă pară rău. Datorită vitaminelor dau strălucire pielii și țin ridurile bătrâneții departe de cine dorește să mă cunoască...

— Foarte interesant, răspunseră într-un glas toate legumele. E posibil, da, e posibil...

Să lăsăm legumele să-și continue gălceava și să ne amintim de gospodină. În fața aceleiași tarabe stătea de ceva timp, descumpănită. Nu că ar fi auzit ce se întâmplă pe tarabă. Erau atât de aspectuoase că nu se putea decide, le-ar fi cumpărat pe toate...

— Ce doriți să pregătiți? o ajută vânzătoarea de la taraba cu gălceavă.

— Doresc să pregătesc o supă de legume și nu mă pot hotărî...

— Dacă nu vă supărați, vă recomand ceapa, ardeiul gras, țelina și morcovul. După ce veți fierbe aceste legume împreună, veți obține un gust de neasemuit cu alt

gust. Să-mi spuneți despre gustul supei când veți reveni la piață. N-o să vă pară rău. O să-mi dați dreptate, sunt cele mai gustoase, cele mai potrivite pentru supă.

Dacă v-ați lămurit cine dă gust supei, aflați că peste legumele nervoase și deosebit de egoiste s-a așezat dintr-odată liniștea. Au rămas înmărmurite de recomandările vânzătoarei de la taraba din piață. Au înțeles că numai împreună fac o supă bună. Și de acum chicoteau, își zâmbeau ca niște copii, de altfel nevinovați, aflați în gălceavă numai din cauza neștiinței...

Aflându-se împreună în coșul de nuiele în drum spre casa gospodinei, legumele își prinseră mâinile și începură să cânte, rotindu-se și dansând de mai mare dragul:

Tri, la, la

Vino-n hora mea.

Să facem împreună,

O supă foarte bună.

Tri, la, la.

La săniuș

Din văzduhul plumburiu fulgi grei de nea acopereau casele și drumurile în straturi groase care sporeau de la o clipă la alta. Spre după-amiază troienele așteptau copiii să iasă din casă și, din vârful lor, să lunece la vale pe sănioare, în chiot de bucurie, ca tot satul să știe...

Cu fulare în jurul gâtului, căciulițe din lână pe cap, mănuși groase în mâini, Sile și Fănica urcă spre vârful troianului trăgând cu greu frumoasa lor săniuță, primită în dar de la bunicuța.

Erau doi copilași cu ochișori desprinși din șiragul de mărgelă negre al bunicii și jucăuși ca ai veverițelor care se dau în trambulina crengilor de copaci, cu ten creol ce pare pictat de soare de-a lungul unei veri dogoritoare.

Păreau ca două mogâldețe ce frământau neaua pufoasă și strălucitoare cu piciorușele aproape acoperite de lungimea paltonașelor și înălțimea cismulițelor.

— Trage și tu de săniuță, nu mai pot, am obosit, îi spune cam răstit Fănica.

— Dacă nu-ți convine, te poți întoarce în casă, mie nu îmi pasă ce vei face, îi răspunde Sile nervos.

— Fie, dă-mi să trag și eu de ea, tare neputincioasă mai ești. Altă dată să nu mai vii la săniuș! Nu vreau să-ți mai aud smiorcăitul de copil răsfățat.

Prinse sfoara groasă a săniuței cu mânuța lui mică și înaintă cuprins de dorința de a-i demonstra că e mai puternic decât ea. După câțiva pași, respirația îl dădu de gol că nu mai poate, că îi e din ce în ce mai greu. Obrăjorii-bujori scăldați în lumina razelor de soare cu dinți parcă îi luau foc.

S-au oprit privind-se nedumeriți, nu știau cum să facă să înainteze. De încăpățânați ce erau, nu se puteau hotărî cum să tragă de săniuță până în vârful troianului de zăpadă. Stând în loc, nasurile au început să le înghețe, iar pe la urechiușe simțeau gerul, pe acolo unde nu erau bine acoperite de fesurile lor, altfel, destul de groase...

Se uitau, se tot uitau în jur descumpăniți... așteptau pe cineva să le vină în ajutor.

Un cântecel vesel cristalin se auzi în vale:

„Hai copii la săniuș,

Să ne dăm pe derdeluș.

Câte unul, câte doi,

Sus, mai sus, în pas vioi.”

Auzind, au privit în vale, atent, mai atent, să poată distinge cine poate fi, micșorându-și ochii, deoarece lumina puternică a zăpezii sub razele soarelui, le îngreuna

vederea. Cântecelul părea a veni de după un dâmb. Și dintr-odată au înțeles... Două siluete urcau anevoios, vorbindu-și, încurajându-se unul pe altul prietenos. Câteva clipe mai târziu, au reușit să audă clar:

— Marius, te rog frumos, a venit rândul tău să tragi de săniuță, am obosit...

— Imediat, cu plăcere, așteaptă numai să îmi așez bine fesul pe cap, s-a cam ridicat și îmi îngheață urechile, îi răspunse amabil prietenul și vecinul Iuliei care locuia chiar alături de casa ei.

Sile și Fănica îi recunoscuseră imediat pe amândoi.

— Mulțumesc, mă opresc și aștept să termini, îi spuse Iulia, cu blândețe.

Ceilalți doi copii priveau nedumeriți, uimiți de comportamentul diferit al prietenilor de joacă.

Nici acum nu renunțau la ciondăneală, când sub ochii lor se desfășura un alt fel de comportament. Nu că nu l-ar fi înțeles, dar nu le era ușor să se dea bătăuți. Se sfruntau cu privirile.

Sile, bombănind și scrâșnind din dinți, prinse săniuța de sfoară și urcă, hotărât să ajungă în vârf, fără să-i ceară ajutorul surorii sale.

Când în sfârșit a ajuns, stropi de sudoare îi scăldau fruntea și din gură îi ieșeau aburi în rotocoale ca de pe coșul casei și îi acopereau toată fața.

Aruncă nervos sfoara săniuței fără să privească la surioara lui, de parcă ar fi vrut să spună că misiunea lui a luat sfârșit. Fănica privea nedumerită când la săniuță, când la Sile. Ce să facă, cum să facă? Nu primea niciun semn de la Sile. Privindu-l fix în ochi, urcă pe săniuță, hotărâtă să-și dea drumul la vale. O, nu, nuuuuuu! S-a răzgândit. Brusc o cuprinse teama.

S-a întors către fratele său și i-a spus că-l roagă să urce în față, să conducă el săniuța, că ei îi e frică să nu se rostogolească și să se lovească.

— Lasă-mă în pace, du-te singură, nu vreau să mă urc cu tine, eu mă dau singur.

Și, nervos, împinse cu piciorul drept săniuța ca Fănica să plece mai repede și să nu-l mai cicălească. Fără să se aștepte, Fănica se lăsă pe spate în timp ce săniuța zbura ca o nălucă la vale. Aerul rece îi şuiera pe la urechi, zăpada spulberată de piciorușele ce căutau cu disperare un sprijin îi intra în ochișori, orbind-o. Luneca... luneca... nu se mai oprea! Cine s-o oprească? Spaima din sufletul ei? Vântul ce-i şuiera pe la urechi?

— Auuuu! Auuuu! Auuuu! Ajutoooooor! Ajutoooooor! striga înspăimântată, fără a fi auzită de cineva. Poate de Sile, dacă l-ar fi interesat.

La primul hop mai mare Fănica s-a răsturnat în zăpada groasă și uscată și doar căpșorul i se mai vedea. Fără nicio speranță, speriată, plângea, se văita, doar-doar o veni cineva...

Din păcate, se afla prea departe de vârful troianului ca să fie auzită. Oare Sile o auzise?

Alături, cei doi prieteni, Marius și Iulia, erau priviți intens de Sile care nu făcea nicio mișcare în sprijinul Fănicăi. Se blocase, ascultându-i.

— Ești pregătită să pornești la vale? Îți mai e teamă? Dacă vrei, mă așez în față și conduc eu săniuța, nu vreau să te accidentezi, ce spui? O înconjură cu atenție și amabilitate pe Iulia prietenul său de joacă Mariusică.

— M-aș simți în siguranță stând în spatele tău. Și dacă îmi dai voie, te prind cu brațele de după mijloc și n-o să mă mai tem deloc.

— Te rog, chiar te rog, o îndemnă Mariusică, prinde-te de mine și-ți promit că voi avea grijă să nu ne răsturnăm. Vei ajunge jos, întreagă și nevătămată. Ai încredere în mine.

— Mulțumesc, să pornim!

Sile a auzit tot ce vorbeau cei doi prieteni și se tot gândea unde a greșit, cum să facă, de unde să înceapă, ca și el, și Fănica să se poarte la fel... Dar ce s-o fi întâmplat cu Fani? Avea o presimțire rea.

Îngrijorat, țâșni în jos pe pârtie ca un glonte. Plânsul Fănicăi se auzea din ce în ce mai clar, în timp ce el înota cu greutate prin zăpadă. Totul i se păru că durează o veșnicie.